

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **J. K.,** zast. Mgr. Milanem Hadravou, advokátem se sídlem Školní 3315/42, Chomutov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2014, č. j. 7933/14/5000-14503-703157, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 4. 2016, č. j. 15 Af 43/2014 – 70,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Milanovi Hadravovi, advokátovi se sídlem Školní 3315/42, Chomutov, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši **3 400 Kč** a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako opožděná podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného specifikovanému v záhlaví. Tím bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 6. 2. 2014, č. j. 331447/14/2500-00600-505957, kterým byla v části poskytnuta a v části odmítnuta žádost o

informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“).

[2] Krajský soud v napadeném usnesení uvedl, že z originálu doručenky plyne, že rozhodnutí napadené žalobou bylo fikcí doručeno v pondělí dne 7. 4. 2014 a dvouměsíční lhůta pro podání správní žaloby tak skončila v pondělí 9. 6. 2014. Dle poštovního razítka byla žaloba podána k poštovní přepravě až dne 10. 6. 2014. Ze správního spisu neplyne, že by doručování probíhalo jakýmkoliv nestandardním způsobem. Stěžovatel nevyvrátil údaj na doručence. Fikce doručení je spojena s marným uplynutím desetidenní úložní lhůty, nikoliv s vhozením zásilky do domovní schránky. Držitel poštovní licence nebyl dle krajského soudu povinen vložit poštovní zásilku do domovní schránky dne 8. 4. 2014. Dle zákonné úpravy totiž může dojít ke vložení zásilky do domovní schránky později než ihned jedenáctý den po uložení zásilky. Tato prodleva však není neomezená. Čtyři dny jsou dle soudu tak krátká lhůta, že byl zachován účel zákona.

[3] K námitce, dle které z § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím plyne, že neměla být aplikována úprava doručování v zákonu č. 500/2004 Sb., správním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), soud uvedl, že ve vztahu k odvolacímu řízení je třeba vyjít ze subsidiárního využití správního řádu i na doručování v odvolacím řízení. Odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 7. 2012, č. j. 30 A 66/2011 – 59, který citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 1 As 33/2006 - 48, publ. pod č. 1152/2007 Sb. NSS.

[4] Pro počátek běhu lhůty pro podání žaloby není dle krajského soudu rozhodné, pokud dojde k nesprávnému vyznačení data nabytí právní moci na napadeném rozhodnutí.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti usnesení krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[6] Stěžovatel napadl názor krajského soudu, že údaje na doručence byly správné. On však oznámení držitele poštovní licence o tom, že daná zásilka měla být uložena na poště k vyzvednutí, nikdy neobdržel. Stěží může předložit důkaz, že výzvu ve své schránce nenalezl. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7 As 53/2011 – 77, dle stěžovatele vyvrací názor krajského soudu, že nebylo nutné vložit zásilku obsahující napadené rozhodnutí do domovní schránky ihned jedenáctý den po uložení. Dle doložky nabytí právní moci i žalovaný považuje za den doručení 11. 4. 2014. Dle jeho názoru se na doručování rozhodnutí o odvolání neměl použít správní řád, když tento závěr nevyplývá z krajským soudem citovaného rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 30 A 66/2011. Krajský soud se nevypořádal s námitkou, že v daném případě šlo o rozhodnutí o žádosti o poskytnutí informací v oblasti daňové problematiky.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že závěry rozsudku kasačního soudu sp. zn. 7 As 53/2011 nelze na danou věc vztáhnout. V něm Nejvyšší správní soud dovodil, že byla porušena ustanovení o doručování podle správního řádu za situace, kdy doručovaná písemnost byla vrácena šestnáctý den po uložení odesílateli a ten krátce na to doručil shodnou písemnost obyčejnou zásilkou.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud uvádí, že v této věci bylo již rozhodnuto usnesením krajského soudu ze dne 3. 12. 2014, č. j. 15 Af 43/2014 – 46, kterým byla pro opožděnost odmítnuta stěžovatelova žaloba. Toto rozhodnutí zrušil a vrátil věc k dalšímu projednání krajskému soudu kasační soud rozsudkem ze dne 13. 8. 2015, č. j. 9 As 316/2014 – 36, protože krajský soud nedal stěžovateli možnost vyjádřit se k tomu, zda žaloba byla podána opožděně, když tvrdil, že mu napadené rozhodnutí bylo doručeno později, než se domníval krajský soud. Nyní dal krajský soud stěžovateli možnost se k dané otázce vyjádřit a následně opětovně odmítl nyní napadeným usnesením žalobu jako opožděnou.

[10] Soud předesílá, že dle konstantní judikatury kasačního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS) v případě usnesení o odmítnutí žaloby lze podat kasační stížnost pouze z důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Soud proto přezkoumal napadené usnesení krajského soudu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy z toho důvodu, zda rozhodnutí o odmítnutí žaloby bylo nezákonné. Soud se proto ve svém rozsudku může (a musí) zabývat toliko zákonností odmítnutí žaloby stěžovatele, a to v rozsahu jím vznesených stížnostních námitek, případně (s ohledem na § 109 odst. 4 s. ř. s.) nad jejich rámec z úřední povinnosti i důvody pro zmatečnost řízení před soudem, jež vyústilo v rozhodnutí o odmítnutí žaloby, dále vadami tohoto soudního řízení, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o odmítnutí žaloby, a případnou nepřezkoumatelností rozhodnutí soudu o odmítnutí žaloby.

[11] Soud se v prvé řadě musel zabývat nepřezkoumatelností. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost v nevypořádání jeho námitky, že v daném případě šlo o rozhodnutí o žádosti o poskytnutí informací v oblasti daňové problematiky, a tedy neměl být aplikován správní řád v otázce doručování.

[12] Je pravdou, že krajský soud se výslovně nevypořádal s tímto názorem stěžovatele. Dle Nejvyššího správního soudu to však nebylo nutné. Povinnost soudu řádně odůvodnit své rozhodnutí nemůže být pojímána tak široce, že by bylo třeba vždy vyslovit podrobnou odpověď na každé jednotlivé tvrzení účastníka řízení (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05, či ze dne 22. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 961/09). Vznesená námitka byla uplatněna velmi obecně bez uvedení jakékoliv právní argumentace. Stěžovatel pouze uvedl, že *„[d]le názoru žalobce*

z uvedeného ustanovení [§ 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, pozn. soudu] *nevyplývá, že by bylo možné na počítání lhůty při doručování napadeného rozhodnutí aplikovat správní řád, neboť s ohledem na znění části předmětného ustanovení pod písm. c) by to muselo být výslovně uvedeno i pod písm. b), obzvláště za situace, kdy se jednalo o žádost o poskytnutí informací v oblasti daňové problematiky, kde procesní pravidla v minulosti upravoval zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, který byl od 1. ledna 2011 nahrazen zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řádem.*" Krajský soud se přezkoumatelným a dostatečným způsobem vypořádal s námitkou neaplikace správního řádu pro doručování (viz bod [20] a následující tohoto rozsudku), čímž se také implicitně vypořádal i s tím, proč se na danou věc neaplikovaly procesní předpisy týkající se správy daní.

[13] Dle § 23 odst. 1 správního řádu *[n]ebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží.* Podle § 20 odst. 4 správního řádu *[a]dresát se vyzve vložením oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl*. Dle § 24 odst. 1 správního řádu *[j]estliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.*

[14] Dle § 72 odst. 1 s. ř. s. *[ž]alobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.* Dle § 40 odst. 4 s. ř. s. *[l]hůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.* Dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže byl podán předčasně nebo opožděně.

[15] Ze soudního a správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Dle poštovní doručenky bylo napadené rozhodnutí připraveno k vyzvednutí dne 28. 3. 2014. Dne 11. 4. 2014 byla zásilka obsahující toto rozhodnutí vložena do schránky. Podle podacího razítka na obálce, kterou stěžovatel zaslal žalobu krajskému soudu, byla žaloba podána dne 10. 6. 2014. Na napadeném rozhodnutí je žalovaným vyznačena doložka nabytí právní moci s datem 11. 4. 2014.

[16] Nejvyšší správní soud již ve svých rozhodnutích vyslovil, že ten, kdo hodlá úspěšně zpochybnit doručení písemnosti, musí nejprve unést břemeno tvrzení. Musí tedy předložit taková skutková tvrzení, která jsou skutečně způsobilá doručení a údaje na doručence zpochybnit tím, že vytvářejí věrohodnou verzi reality, že předmětná zásilka doručena nebyla (srov. rozsudky ze dne 27. 4. 2006, č. j. 2 Afs 158/2005 – 82, ze dne 19. 12. 2013, č. j. 7 As 97/2013 – 22). Podobně v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 65/2009 - 61, kasační soud dospěl k závěru, že *„[p]okud chtěl žalobce zvrátit důkazní sílu doručenky, nemohl tak učinit strohými a nekonkrétními námitkami. Mohl tak učinit pouze konkrétním a jednoznačným tvrzením o tom, kde se dne 24. 4. 2008 zdržoval a z jakých konkrétních důvodů nemohl doručenku podepsat a zásilku převzít. Teprve takto předestřená skutková verze žalobce se mohla stát předmětem dokazování ze strany správních orgánů, neboť pouze takováto skutková verze byla způsobilá vnést objektivní pochybnosti o řádném předvolání žalobce. Doručenka ze dne 24. 4. 2008 obsahuje podpis. Pouhý poukaz na to, že se tento podpis není totožný s jinými podpisy žalobce, bez uvedení dalších skutečností, neznamená, že doručenku*

žalobce ve skutečnosti nepodepsal. Pokud by tomu tak bylo, bylo by možné naprosto kdykoli zmařit jakékoli doručení, a to pouhým pozměněním vlastního podpisu na doručence. Holé tvrzení o odlišnosti podpisu tudíž samo o sobě nevylučuje, že žalobce doručenku podepsal."

[17] Stěžovatel pouze obecně tvrdil, že mu výzva k vyzvednutí zásilky nebyla doručena. Je pravda, že je obtížné prokazovat, že se něco nestalo, avšak v dané věci mohl stěžovatel např. tvrdit, že k problémům s doručování v lokalitě jeho trvalého bydliště dochází pravidelně, nebo, jak již zmínil krajský soud, mohl předložit obálku s neodtrženou chlopní obsahující sdělení o uložení zásilky. Stěžovatel dále netvrdil a ani nepředložil soudu obálku, ze které by plynulo, že se jednalo o zásilku, která je považována za doručenou vložením do domovní schránky, nikoliv o zásilku, která je považována za doručenou uplynutím lhůty od uložení. V takovém případě by se totiž mohl alespoň domnívat, že mu bylo doručeno až vhozením do schránky dne 11. 4. 2014 a ne již dřívějším datem, které by se odvíjelo od jeho vyrozumění o možnosti si zásilku vyzvednout. Jeho tvrzení nevytvořilo věrohodnou verzi reality, že předmětná výzva k vyzvednutí zásilky doručena nebyla. Neunesl tak břemeno tvrzení, které je dle výše uvedené judikatury vyžadováno alespoň pro zpochybnění doručení.

[18] Závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 7 As 53/2011, nejsou již nadále platné, jelikož byly překonány rozsudkem rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014 – 41. V tomto rozsudku rozšířený senát uvedl: „*Rozšířený senát se tedy vzhledem k výše uvedenému přiklonil k názoru, že na uplatnění fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu nemá vliv skutečnost, zda následně došlo ke vhození uložené písemnosti do schránky adresáta. Tato povinnost má za účel určité zvýšení komfortu adresátů, vzhledem k tomu, že její realizace je vázána na řadu podmínek, nelze při jejím nesplnění dovozovat to, že by doručení fikcí nenastalo. Rozšířený senát si je vědom toho, že právní úprava fikce doručení představuje značný zásah do práva občanů na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Toto omezení základního práva může být přípustné, pokud je to nezbytné pro ochranu důležitého veřejného zájmu a práv a svobod ostatních občanů. To je v daném případě podle názoru rozšířeného senátu naplněno, neboť fikce doručení, jejímž účelem je zabránit, 'aby účastníci řízení nemohli nepřebíráním písemností bez relevantního důvodu bránit postupu soudního řízení a prodlužovat tak jeho délku, není s principem právní jistoty v žádné kolizi' (srov. nález Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2013, sp. zn. III. ÚS 272/13). Rozšířený senát si je rovněž vědom toho, že 'smyslem jakékoliv právní fikce je umožnit, aby se za existující považovala situace, která je zjevně v rozporu s realitou a která dovoluje, aby z ní byly vyvozeny odlišné právní důsledky než ty, které by plynuly z pouhého konstatování faktu. Z tohoto důvodu představuje nástroj výjimečný, striktně určený k dosažení právní jistoty jako jednoho z hlavních ústavních postulátů v podmínkách právního státu. Aby přitom mohla splnit svůj takto vymezený účel, musí respektovat všechny náležitosti, které s ní zákon spojuje. Jen v takovém případě je soud oprávněn její naplnění konstatovat' (nález Ústavního soudu ze dne 1. 10. 2015, sp. zn. IV. ÚS 883/15). Rozšířený senát má však za to, že zákonné požadavky pro vznik fikce doručení jsou splněny i v případě, že z některého důvodu k následnému vložení doručované písemnosti do schránky adresáta nedošlo. Podmínkou ústavnosti institutu doručení fikcí je rovněž prostředek zajišťující proporcionalitu zásahu do práv účastníků řízení prostřednictvím zohlednění situací, kdy si adresát uloženou zásilku bez svého zavinění nemohl vyzvednout z objektivních důvodů. Takovým prostředkem je možnost požádat o určení neplatnosti doručení dle § 24 odst. 2 správního řádu. Rozšířený senát tak dospěl k závěru, že jím přijatý výklad § 24 odst. 1 správního řádu je i v souladu s ústavním pořádkem.*" Pro posuzovanou věc

tedy není rozhodné, že doručovaná zásilka byla stěžovateli vložena do domovní schránky až 14. den po uložení.

[19] Krajský soud v napadeném usnesení uvedl, že vyznačení dne nabytí právní moci rozhodnutí nemá vliv na to, od kdy počíná běh lhůty k podání žaloby. Tento názor je správný. Nejvyšší správní soud totiž v rozsudku ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 As 34/2004 – 84, uvedl, že *„[u]stanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. (a obdobně tomu bylo i podle § 250b odst. 1 občanského soudního řádu, ve znění účinném v době podání žaloby) výslovně počátek běhu lhůty k podání žaloby spojuje s doručením rozhodnutí tomu účastníkovi, který rozhodnutí žalobou napadá, nikoliv s datem, kdy rozhodnutí odvolacího orgánu bylo doručeno všem účastníkům řízení a nabylo právní moci.“* Obdobně pak i v rozsudku ze dne 8. 10. 2015, č. j. 5 As 26/2014 – 19, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že vyznačení doložky právní moci je úkonem správního orgánu toliko deklaratorní či administrativní povahy, kterým se nezakládají, nemění ani neruší žádná konkrétní práva či povinnosti účastníků správního řízení, nýbrž se jím deklaruje nastalá skutečnost, že správní rozhodnutí, k němuž se tato doložka vztahuje, nelze napadnout odvoláním, a že je závazné pro účastníky a všechny správní orgány, popř. i další osoby dle § 73 odst. 2 správního řádu. Devátý senát nemá důvod se od těchto názorů odlišovat. Stěžovatel ostatně v kasační stížnosti ani netvrdí, proč je argumentace krajského soudu nesprávná.

[20] Krajský soud dále s odkazem na výše uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 30 A 66/2011, ve kterém citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 33/2006, uvedl, že *„[p]rávo na svobodný přístup k informacím patří mezi základní práva chráněná Listinou základních práv a svobod a je mu poskytnuta odpovídající procesní ochrana, která je zajištěna právem podat odvolání, jakož i následným přístupem k soudu. V rámci odvolacího řízení je přitom s ohledem na § 16 ve spojení s § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, nutno vyjít z podpůrného využití správního řádu“*. V citované části je přímo uvedeno, že je *„nutno vyjít z podpůrného využití správního řádu“*. Není tedy důvodná námitka stěžovatele, že z citované části rozsudku nevyplývá přípustnost subsidiárního použití správního řádu na doručování rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí dle zákona o svobodném přístupu k informacím.

[21] Dle § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že *[p]okud tento zákon nestanoví jinak, použijí se při postupu podle tohoto zákona [...] pro odvolací řízení [...] ustanovení správního řádu; dále se při postupu podle tohoto zákona použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a ustanovení § 178; v ostatním se správní řád nepoužije.*

[22] Za správnou proto nelze označit ani námitku stěžovatele, dle které dikce § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím jednoznačně vylučuje subsidiární použití správního řádu. Z citovaného ustanovení je naopak zřejmé, že se použije správní řád pro odvolací řízení. To je ve správním řádu upraveno v hlavě VIII části druhé. V § 93 odst. 1 správního řádu, který spadá do této hlavy této části, je uvedeno, že *[j]estliže v této hlavě není stanoveno jinak, pro řízení o odvolání se obdobně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII této části.* Doručování je ve správním řádu upraveno v hlavě II části druhé, tedy v řízení o odvolání se užije.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto dle uvedených ustanovení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

[25] Nejvyšší správní soud dále ustanovenému zástupci přiznal odměnu za zastupování (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Jde o odměnu za 1 úkon právní služby (podání kasační stížnosti), celkem v částce 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a náhradu hotových výdajů, celkem 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 3 400 Kč. Ustanovený zástupce není plátcem daně z přidané hodnoty. Přiznaná odměna bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. února 2017

JUDr. Radan Malík
předseda senátu